

KOIVISTON viesti

Nro 10 Lokakuu 2010

Koivistolaisten kotiseutulehti vuodesta 1944 lähtien

Matkakirje Koivistolt

Oliha pitkä ja kuuma kesä! Uitiiki niiko lapsepolveaikaan kotoon Koivistol ja evakos Särksalos.

Ehtiithä ne rompit ja syöksyvirtaukset melkosii tuhhoiki tekemää, tuul ko puhals melkee ko hurrikaanit Rapako toisel rannal. Mut eiks vaa säät muuttuneetki melkee ko taikaiskust. Ja nyt o sit kylmää ja sattaaki niiko syksyl ainaskii. Mut myö Porvoo seuvu Koivistolaiset ehitii käymää Koivistol iha hyvä sää aikan. Mäntii TT-Matkoi kyyvil oikee kahel pussiil, isol ja pienel. Saaril ei tietystkää, ko oltii vaa yhe päivä reissul.

s. 3

Kurkien matkassa Riianlahdella

Koiviston Kurkien sukuseura teki perinteisen sukuseuramatkan Latviaan 11-15.7.2010.

s. 4

Siunaa ja varjele meitä, korkein kädellä...

Viime marraskuun Turun kajuuttaillassa muisteltiin marraskuun 30.päivän 1939 tunnelmia ja liitettiin mukaan myös seuraavan päivän tapahtumia.

Koululaiset muistivat opetuksen loppumiset ja kiireiset valmistelut koska lähtökäsky oli käynyt. Mantereen puolella olivat Koiviston kylien evakuoinnit pääosin tapahtuneet rauta- ja maanteitse mutta monessa kertomuksessa pääosassa oli merimatka yli Viipurinlahden.

Silloinen 7-vuotias Henry Mäkeläinen kiteytti muistikuvansa seuraavanlaisesti:” Saimme illalla 30.11. tiedon, että aamulla 1.12. pitää kaikkien olla Saarenpään osuuskaupan rannassa klo 6 kuljetusta varten. Mukaan oli otettava viiden päivän eväät ja mitä jaksoi kantaa. Laivakuljetus oli Koiviston kauppalaan ja siellä autokuljetus Maksлахden satamaan, jossa meitä odotti hinaaja ja kaksi suurta proomua. Näihin meidät lastattiin ja hinaajan vetämänä lähdimme kohti Tervajokea Viipurinlahden pohjoisrannalle.

Noin puolivälissä Viipurinlahden ylitystä meidät yllätti vihollisen pommikonemuodostelma joka lensi saattueemme yli poikittaissuunnassa, tulittaen meitä konekivääreina ja pudottaen pommeja. Onneksemme ne menivät muutamia kymmeniä metrejä ohitsemme. Proomut vain heilahtelivat sekä luotien irrottamia puunsäleitä putoili avoimesta ruuman luukusta alas. Pelastuksemme oli siinä, että pommikoneet eivät voineet hakea edullisempaa lähestymissuuntaa saattueen suuntaisesti sillä viholliskoneiden perässä lensi suomalainen hävittäjäkone, häiriten niiden lentoa. Hänen toimintansa ansiosta evakkomatkamme kohti Hämettä pääsi jatkumaan monen vaiherikkaan sattuman saattelmana.”

Ensimmäinen ilmataistelu

Mitä muisteli eräs lentäjä huhtikuun 19.päivän 1940 Satakunnan Kansassa?”Jouduin ensimmäiseen ilmataisteluun Viipurin luona jo ensimmäisenä joulukuuta. Pommikonelaivue lähestyi kaupunkia kone toisensa jälkeen. Laskin koneita olevan 10 - 12 - 20... ja yhä niitä tuli enemmän. Jouduin yksin hyökkäämään 13 pommikoneen kimppuun. Suomalaiset hävittäjälentäjät - meitä ei ollut monta

- saivat käännetyksi tämän laivueen ennen kuin se kerkesi pommittaa Viipuria, sen sijaan muut laivueet pommittivat kaupunkia. Nämä koneet kääntyivät takaisin ja lähdin ajamaan niitä takaa. Onnistuin ampumaan erään koneen kk-ampujan kuoliaaksi eikä minun näin ollen tarvinnut pelätä konekivääriluoteja tästä koneesta. Seurasi osuma toiseen moottoriin mutta se lensi eteenpäin käyden yhdellä moottorilla. Vihdoin se putosi Viipurinlahden rantaan ilmiliekeissä. Seurasin hieman ihmeissäni tätä ensimmäistä alasampumaani konetta - ilmataisteluun joutuminen oli ollut uutta ja outoa.

Tuumasta toimeen

Kajuuttaillan jälkeisessä Jaalamiesten tapaamisessa kääntyi tarinointi yhä uudelleen tähän merimatkaan ja matkan mahdollisiin tapahtumavaihtoehtoihin. Mahtaisiko olla mahdollisuutta löytää tietoa kyseisestä lentäjistä - jopa tavata hänet. Henry Mäkeläinen ja Heimo Pulli ryhtyivät tuumasta toimeen.

Ilmailumuseon tiedostoista tuttavien myötävaikutuksella saatiin selvitettyä alueella toimineet suomalaiset lentoyksiköt ja

lentopäiväkirjat paljastivat, että silloisen merikuljetuserän suojeleksenkelinä oli ollut kersantti Kelpo Virta. Saadut tiedot paljastivat, että emme enää voineet esittää kiitoksiamme lähes 100-vuotiaalle veteraanille. Selvitys osoitti lentäjän kuolleen Suomen nuorimpana lentomestarina lentonäytöksessä Vesivehmaalla 28.1.1941.

Haudan löytäminen oli osaltaan pulmallinen, sillä vaikka hänelle oli järjestetty sotilaalliset hautajaiset, ei häntä oltu haudattu sankarihautaan, tapahtuma ajoitui välirauhan kauteen. Raimo Saarisen työskentelyn tuloksena hauda löytyi Porin hautausmaalta jossa hänen leposijansa on sukuhaudassa lähellä Juseliuksen mausoleumia.

Turun ja ympäristön Koivistolaisten johtokunta valtuutti Jaalamiesten suorittamaan kunnia-käynnin Kelpo Virran haudalle. Mukaan liittyi myös muutamat merimatkan kauhut kokeneet naishenkilöt. 30.9.2010 klo 14 Suomen- ja Suomen Koivisto-Seuran lippujen ollessa läsnä, Henry Mäkeläinen, Heimo Pulli ja Eero Ahtikari laskivat haudalle havuseppeleen. Jaalamiehet lauloivat Unto Jackin johdolla Veteraanin iltahuudon ja Heimo Pulli puhui seuraavasti: ”Me Turun ja ympä-

ristön Koivistolaiset, joihin paikalla olevat Jaalamiehet myös kuuluvat, olemme tulleet osoittamaan kiitollisuutta ja kunnioitusta tämän lentomestari Virran hautakummun äärelle”.

Hinaajan vetämässä kahdessa isossa proomussa oli yhteensä 300-400 ihmistä etupäässä Koiviston Koivusaaresta ja lisäksi myös muista saarista. Vihollisen pommikoneet lensivät saattueemme yli poikittaissuunnassa, jolloin perässä tulevan suomalaisen hävittäjän tulittaessa niitä, oli osumistarkkuus huono. Pommit menivät hieman ohi. Lentomestari Virran rohkean toiminnan ansiosta saimme jatkoajan elämäämme.” Tilaisuuden lopuksi laulettiin yhteisesti Suomalaisen rukous.

Paikalle oli kutsuttuna saapunut myös Kelpo Virran sukulaisia, mm Virran 97-vuotiaan sisaren tytär oli saapunut Imatralta ja toinen, edellisen serkku Kuopiosta. Kauniissa aurinkoisessa syysässä saimme viettää kanssaan lämminhenkisen seurustelutuokion.

Eero Ahtikari

Riikka Salokannel
Päätoimittaja

Ihana Leif Wager

Syksy on haasteellista aikaa, ainakin minulle. Veneet talviteloille, ulkoa sisälle, pimeää, sadetta ja viltteihin kääriytymistä. Minulle pysähtyminen on tuottanut aina vaikeuksia ja varmaan siksi syksy ei ole riemullinen retriitti vaan lähes turhauttavaa parempien aikojen odottelua. Olen viimein keksinyt itselleni sopivan tavon selvitä tästäkin. Syksy on aikaa jolloin ystäviemme kanssa raahaudumme sunnuntai-iltaisina harjoituksiin: ideomme, laulamme ja harjoitteleminen niitä juttuja yhdessä. Ja kuin huomaamatta väsymys on mennyt ja pimeää ei huomaa.

Sama toistuu nyt koivistolaisten porukassakin. Valmistaudumme jo ensi kesän juhliin. Aiomme lauantain muistojen iltaan tarjota viihdytysjoukkojen ilmat. Nyt, syksyllä, onkin ollut oikea hetki kokoontua yhteen: ideomaan, laulamaan ja harjoittelemaan. Mitä iltamaohjelmaa 70-vuoden takaa kannattaa kaivaa esiin? Olemme löytäneet ainakin Harmony Sistersit, Leif Wagerin ja Tannerin kupletit.

Meidän Harmony Sisterssejä kuvaa ehkä paremmin sana Harmoonin Sisterssit. Lauluryhmän ikärakenne on Koivisto-aktiivien keski-ikä mukainen. Mutta ikä ei estä innostumasta ja oppimasta. Hauska oli sivusta kuunnella, kun tytöt oikein laulunopettajan ohjauksessa valmistautuvat Kodin kynttilöihin ja Iltatuulen viestiin. Ihanaa oli myös huomata, että ihminen ei miksiäkään muutu. Samalta touhu näytti ja tuntui kuin konsanaan koulun kuusijuhlaan valmistautuessa.

Jos ei pidä pelätä ikää, niin ei nuoruuttakaan. Iltamien juontajaksi olemme värväämässä monitaitoista Mikkoa, musiikin ja teatterin moniosajaa. Ikään kuin varmistamaan, että amatöörivoimin tekemämme ohjelmasuoritukset nivoutuvat ammattimaisesti yhteen. Sen sijaan, että hän olisi halunnut tuoda uuden polven tavat ja ideat sellaisenaan meille malliksi hän tarjoilikin meille Leif Wagerin. Tai paremminkin oman Pappa Tiittasensa, joka Viipurissa oli oikeasti seurannut läheltä viihdytysjoukkojen viihdyttävää joukkoa. Juhana Tiittanen sai todistaa Henry Theelin, Lief Wagerin, Vili Vesterisen, Georg de Godzinskyn ja Harmony Sistersien esityksiä.

Godzinskylä oli liian isot housut, jotka lärpättivät takaa. Kaikki nauroivat selän takana artistin epäsiistille ulkoasulle. Wager ja Theel olivat teettäneet kalliista valkoisesta kankaasta itselleen asepuvun, joka loisti kuin lamppu harmaiden upseeripukujen seassa. Jokainen upseeri pokkuroi tähdille, jotka olivat sotilasarvoltaan huomattavasti alempia.

Taas kerran olen päässyt, ja ensikesänä pääsette kaikki, seuraamaan tätä sukupolvien ketjua ja kohtaamista. Olemme kaikki kytkyssä edeltäneisiin ja tuleviin.

PS. Mittaa kahdesti, tee kerran eli aina pitäisi tarkistaa. Oikaisuna viimekertaiseen kirjoitukseeni: Armi Ratian puolisona oli Viljo Ratia.

Hartaast'

Enkelit liikkeellä

Tänä vuonna lokakuu sattuu Mikkelinpäivän ja Pyhäinpäivän väliin. Edellisenä kerrotaan enkeleiden merkityksestä ja jälkimmäisessä autuaista ihmisistä. Voisi sen niinkin yksinkertaistaa, että autuaaksi tullaaksemme tarvitsemme Jumalan sanansaattajia eli enkeleitä. Me tarvitsemme enkeleitä myös saattajiksi päästäksemme perille autuaitten määränpäähen taivaaseen.

Jo 1960-luvulla kysyttiin: "enkeleitä, onko heitä?". Muistan, että nuorisopiireissämme Herrtoniemessä meillä oli ainakin muutama keskusteluilta näissä merkeissä. Kaikki eivät jaksaneet uskoa, että oikeasti on enkeleitä, koska he eivät olleet kokeneet koskaan enkelin kosketusta. Jotkut meistä olivat kokeneet aivan konkreettisesti, miten enkeli oli tarttunut heihin ja pelastanut heidät vaarasta, jopa kuolemasta. Myös muutamien vanhemmat tai sukulaiset olivat vähintään kuoleman hetkellä nähneet enkelien tulevan heitä hakemaan taivaan kotiin. Nuo ihmiset lähtivät tästä maailmasta hymy huulillaan.

Minulle kerrottiin lapsena, että muuan Jakob Kesti oli tehnyt kuolemaa Oulun sairaalassa. Yhtäkkiä koko sairaalan täytti ihana sävelmä, jonka koko henkilökunta kuuli. Lääkärit ja hoitajat alkoivat seurata ääntä ja tulivat lopulta mainitun sairaan luokse. He kysyivät tältä, kuuliko hän jotakin. Vastaus oli: "Kuulen, mutta se on vielä ihmeellisempää, mitä näen". Itse sain kokea opiskeluaikana, miten vahva käsi veti minut raitiotievaunun edestä Helsingissä. Kun katsoin taakseni ja yritin kiittää, oli hahmo hävinnyt. Kuitenkin tunsin kivun vielä seuraavina päivinä olkapäässäni.

Enkelit eli Jumalan sanansaattajat tulevat visiitille tänne maailmaan suurten historiallisten käännekohtien ilmoittajiksi. Konkreettisesti heitä on näkynyt suurin joukoin Jeesuksen syntymän aikoihin, kun koko historian aikakir-

jat käänsivät lehteä. Myös Aabrahamin vieraina oli enkeleitä muutamia kertoja 2000 vuotta ennen Kristuksen syntymää. Sellaiset Raamatun henkilöt, joilla on jotain sanottavaa vielä nytkin meille, ovat kokeneet ja saaneet itsekin välittää sanomaa Kaikkivaltialta.

Myös äiti ja isä, tati ja setä voivat olla Jumalan enkeleitä, kun he suojelevat lasta ja kertovat hänelle hyvästä Jumalasta, joka auttaa ja varjelee lasta enkeliensä kautta. Moni sairas ja vanhus on turvautunut Jumalan enkelin käteen. Me kaikki lapset sekä aikuiset voimme laulaa: "Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, häntä ihana enkeli kotihin vie...". Sillä ilman Jumalan enkelien suojaa emme osaisi kulkea oikeaa tietä ja saavuttaa onnellisten maata. On tosi ihanaa, että on ihmisiä, jotka jaksavat rukoilla meille enkeleitä ja Jumalan siunausta. Itsekin voimme olla jollekin Jumalan apulaisia rukouksessa ja hyvissä töissä.

Pyhäinpäivänä muistamme perille päässeitä rakkaitamme. Toivomme samalla, että meidätkin hyväksyttäisiin pääryporttien sisäpuolelle. Syytämme rukouksen kynttilöitä ja solmimme toivon sepelettä niille kaikille, jotka ovat auttaneet meitä pysymään oikealla polulla. Usko kantaa meitä taivastiellä. Kerran saamme olla yhdessä pyhien seurassa laulamassa kiitosvirttä puolestamme kuoleman voittaneelle Sankarillemme, Jeesukselle. "Edessä Herran istuimen nyt pyhät iloitse ja seurakunta Kristuksen Hänessä riemuitsee. Se mitä täällä uskottiin ja ikävöiden toivottiin jo saavutettu on" (Vk. 145:3).

Toivottelen sen vuoksi enkelien suojelusta turvattomassa maailmassa, lokakuun pimenevissä illoissa.

Valma Luukka

Rakkaamme

KIISKI

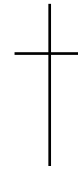
Laura Martti Eemil
o.s. Valtti

s. 2.11.1925 Koivisto s. 18.3.1926 Tytärsaari
k. 30.8.2010 Porvoo k. 9.9.2010 Porvoo

*On päivä päättynyt, on tullut ilta,
uus kotiranta uneen kangastaa.
On pursi irronnut maan laiturilta,
vie virrat kuulaat kohti Jumalaa.*

Kiittäen ja kaivaten
Vesa ja Irmeli
Mummoa ja pappaa rakkautella muistaen
Nea, Miro ja Jona
muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Pirjo-Leena
SETÄTÄ

omaa sukua Taivalsalo

syntynyt Koivistolla
(Viipuri) 5.5.1933
kuoli Lahdessa 1.10.2010

Kaipauksella muistaen
Timo
Pojat Mika ja Marko perheineen

*Tomu palaa maahan,
mistä se on tullut.
Henki palaa Jumalan luo,
joka sen on antanut.*

KOIVISTON viesti

ISSBN 0780-1289

KUSTANTAJA:

Suomen Koivisto-Seura r.y.

Jäsenlehti. Ilmestyy kerran kuukaudessa, kuun 20. päivänä.

Lehteen tarkoitetun ilmoitusmateriaalin tulee olla toimituksessa viimeistään lehden ilmestymistä edeltävän kuun lopussa.

Toimitus ei vastaa sille lähetetystä materiaalista. Lehden vastuu ilmoituksista rajoittuu ilmoitushintaan.

Kirjoittajat vastaavat tekstien sisällön oikeellisuudesta ja toimittamiensa kuvien käyttöoikeuksista.

Toimitus voi tarvittaessa lyhentää tai muokata sille toimitettua aineistoa.

Liikeilmoitukset 50 snt/ppm

Kuolinilmoitukset 34 snt/ppm

Lasten kuvalliset onnittelut 6e/kpl

Aineisto mieluiten digitaalisena:

studio@salokanneltoivonen.fi

Muussa tapauksessa paperikopiot ja/ tai disketti, muistitikku tai CD-levy sekä valokuvat toimitetaan osoitteeseen:

Studio Salokannel & Toivonen, Koiviston Viesti p. 03 7824 553
Rauhankatu 8, 15110 Lahti.

Aineisto palautetaan vain jos mukana on postimerkillä varustettu palautuskuori osoitteineen.

Tilaukset, osoite- ym. muutokset

aina kirjallisena tai sähköisesti edellämäinnittuihin osoitteisiin.

Tilauksia ei tarvitse uusia.

Seuran jäsenmaksu 24e, sisältää vuoden jäsenlehdet. Seuran kautta voi myös maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun 7e. Lehdessä julkaisemattomia artikkeleita ja kirjoituksia julkaistaan seuran kotisivuilla www.koivistolaiset.net, jossa myös tämäkin lehti on luettavissa myöhemmin.

Jäsenlehden postituksesta pohjoismaihin +2e/vuosi, eurooppaan +7 e/vuosi muualle maailmaan +12 e/vuosi
Pankkiyht. Nordea Lahti 109130-305880

Päätoimittaja

Riikka Salokannel, 0400 94 96 95

Kuvatoimitus ja taitto

Rami Toivonen, 0400 780 398

Matkakirje Koivistolt

Oliha pitkä ja kuuma kesä! Uitiiki niiko lapsepolveaikaan kotoon Koivistol ja evakos Särksalos.

Ehtiithä ne rompit ja syökyvirtauksset melkosii tuhhoiki tekemää, tuul ko puhals melkee ko hurrikaanit Rapako toisel rannal. Mut eiks vaa säät muuttuneetki melkee ko taikauskust. Ja nyt o sit kylmää ja sattaaki niiko syksyl ainaskii. Mut myö Porvoo seuvu Koivistolaiset ehittii käymää Koivistol iha hyvä sää aikaan. Mäntii TT-Matkoi kyyvil oikee kahel pussiil, isol ja pienel. Saaril ei tietystkää, ko oltii vaa yhe päivä reissul.

Porvoost lähettii isol pussil aamu kuuvelt. Ruokapaikkaa Leikarii ehittii aamiaisel jo seitsemäks. Hamina tul pienemp pussi mukkaa, ja nii meit ol yhtehen jottai viiskymmänt kotisutumatkajaa.

Rajal ei täl kertaa onneks tuhriintunt aikaa kovikaa paljo, ko Suome virkailijat olliit höylii ja käivät vaa pussiis passit vilkasemas. Ja Vennäi tarkastuspisteilki käi samal viisii, nii et mei tarvitsi vaa Tarhvanovhka tullis noussa pois kyyvist ja männä asemal sissää jonottammaa ja oikee näyttämää, et naama vastas passikuva esittämää henkilöö. Miu muistaaksei viime vuon Viipuri reissul tiukkailmesel naistarkastajal ol kolme tähtee olkalaa-toissaa, nyt ol vaa kaks. Eikä nyt kulunt nii paljo aikaaka ko viimeks. Parannusta ol tietyst sekkii, et ol entisest kovast kaunistunneet ne pussis tarkastamas käyneet venakot.

Viipuris pistävyvyytti vaa mäsnes, ja nyt pit ajjaa kiertotietä, ko silta o korjaukse al. To-

ril ol sama naine ko viimekskii kerjäämmäs ja imettämäs sylissä kantamaa vauvaa, mut täl kertaa hänel ol eri lapset ympärillää; lieks mänt uusii naimisii. Pien tyttö, ko osas hyväst puhuu suomee, tais kaik myyntikikat. Tanilt kyselemmää, et "Onks tuo rouva siu vaimois? Mist sie oot tuollase rinsessa löytätkii?" No, Tani vastaamma, et "Mie oonkii rinssi!"

Monet männiit Kaupahallii taik lankakauppaa, mut mie osti torilt vaa paar, kolme karttaa ja vennäi sanakirja. Ja nyt osasi käyvvä ottamas kuva Mikael Agricola uvest patsaastki kirko vieres puistos tori lähel.

Sit lähettii ajelemmaa kotiseutuu kohti. Koivisto rajal lauletti niiko ennekkii

"Mie muistan". Kirkko seisoe eelle entisel paikallaa. Ja vastas tismallee Tani-serkkui tekemää pienoismallii. Eihä siel tok ennää olt kellotapuli, ja sankarhauvoist ol vaa muistuttamas Hollmingi tyttäre, taiteilija Salo kivivene. Sej juurel lasketti pien kukkavihko ja lauletti kaks värssyy Maa on niin kaunis -virrest.

Kirko alakerras käyttii katsomas museo. Siel ol eelle Suomi-konepistool lasikaapis kahe puolauto-maattiassee kans.

Koivistolaisnaine kansallispuku samate Löyty sielt viel Tölkö Aarre äiti vihree keittiötuulikii. Tapsa vaimo Tanjaha ol meil matkal mukaan, nii et Nurme Riitta pääs juttusil museo johtajattare kans siint, et mitävast nykyse Klepytsevo, entise Makslahe, vaakuna o kopio

Kurkii sukuvaakunast.

Kaheks pit ehti murkinal Mannolaa. Se ol jo uuvaikeane rakennus, "Pensionat Manola". Miu mielestäi ruuvvat olliit iha passeli ja palvelu nopiia. Pensionaati vieres ol vanha Mannola kansakoulu, mitä Anterssoni Raiija ol aikannaa kaks vuotta käynt, mut mitä hää ei meinant kouluksee tuntee, ko metsä puut sev vieres olliit kasvaneet nii korkehiks!

Ko ol syöty, lähettii kiertelemmää kyllyi. Yks ja toine jäi matka varrel jokskii aikaa katselemmaa entisii kotipaikkojaa ja palas myöhemmi mukkaa kyytti. Humaljoeteil muutamii alko jo pelottammaa, ko tie ol loppupääs nii kappee, et puuksat rapisiit pussi kyljil ja auto resorit joutuut nii koval koetuksel, et ajopeli kiikku ja keikku puolelt toisel nii, et mielee tul evakkomummo päivittely härkävaunu lattial: "Niihä meit viijjää, et kaik putrokupitki lentelööt!" Onneks lopult löyty yhe ökytalo lähelt tarpeeks iso läntti, et Tapsa sai pusii käännetty ja päästi pallaamma sammoi jälki takasii.

Ko ol juotu kenttäkohvit Kurkelas, ni sit pit jo lähteeki körttellemmää takasii Porvoosee päi. Ilma suurempi kommellusii oltii Porvoos vähhää enne puolta yötä. Tiijjä monelt Tapsa ja Tanja pääsiit perii Pornasii.

Terveisii, Mara

– Puheenjohtajalt' itseltää –

On taas se aika vuodesta, jolloin pitää suunnata katse eteenpäin. Maaliskuussa 2011 seuran vuosikokous tulee päättämään toiminnasta ja siinä samalla tietysti myös taloudesta. Myös jäsenmaksu määrätään tässä kokouksessa. Koivisto-Seuran toiminta on varsin vakiintunutta, mutta aina pitää myös haistella tuulia uusien ajatusten perässä. Koivistolaisyhdistykset, sukuseurat ja toimikunnat kokoontuvat 30.10.2010 perinteiseen suunnittelukokoukseensa Porvoossa. Vanhojen kuvien penkomisen lisäksi pohditaan tulevia. Odotan suurella mielenkiinnolla, mitä ajatuksia vetureilla on tulevasta toiminnasta. Tämän ideoinnin jälkeen viimeistellään toimintasuunnitelma vuodelle 2011. Tarkoitus on tarkastella strategiaa toki pidemmälläkin aikavälillä. Suurella ilolla otan vastaan myös jäsenistön toivomuksia Koivistoseuran tulevasta toiminnasta. Tärkeä ratkaistava kysymys on myös, mikä yhdistyksistämme on valmis ottamaan vastuun vuoden 2012 Koivistojuhlien järjestämisestä. Onhan tapahtuma ilman muuta must ja vuoden tärkein kaikille koivistolaisille. Olen vakuutunut, että vetäjät löytyvät ja perinne jatkuu.

Kauan on Koivisto-Seuran piirissä valitelu sitä, että tuotteistostamme on poistunut koivistolainen kansallispukunukke. Tekijöitä on ollut varsin vaikea löytää. Nyt näkyy valoa tunnelin päässä. Turkulaiset ovat ottaneet härkää sarvista ja lupautuneet organisoimaan nukun teon. Projekti on pitkä ja vaatii talkoohenkeä, mutta myös rahoitusta. Emme voi odottaa, että joku yksityinen henkilö tai edes yhdistys satsaa omia rahojaan nukun materiaaliin, vaikka toivottavasti tekemiseen löytyisikin intoa. Johtokunta tulee vakavasti harkitsemaan tapoja rahoittaa odotettu projekti, ja suuri toivomus on saada mukaan myös oma Koivisto-säätiömme. Uskon, että löydämme ratkaisun millä nukke saadaan aikaan ja sitä kautta talteen arvokasta perinnettä. toivon että saadaan sekä naiset miespuolinen nukke. Tästä tuotteesta uskon tulevan erinomainen lahja kaikenlaisiin juhlatilaisuuksiin. Idea on syntynyt, tekijätkin ovat tiedossa. Nyt tarvitaan vain hiukkanen rahoitusta ja vuoden sisällä unelma on totta. Ei muuta kuin nukke joka koivistolaiskotiin!

Juha-Veikko Kurki

Suomen Koivisto-Seura r.y.
Perustettu 1948

Toimii koivistolaisten yhdysseiteinä
- järjestää kotiseututilaisuuksia
- harjoittaa julkaisutoimintaa
- suorittaa kotiseutukulttuuriin liittyvää kokoamista ja tallentamista.

www.koivistolaiset.net

Puheenjohtaja, Juha-Veikko Kurki
Koivistontie 2 C, 02140 Espoo
puh. 09-541 6751, 0400-601 838

Varapuheenjohtaja, Tuula Koppinen
Rauhalanpuisto 10 B 36, 02230 Espoo
puh. 050-516 5651

Sihteeri, Virpi Huhtanen, Ahtaanmäki 1A2,
02280 Espoo. puh. 0440-501 806
virpi.huhtanen@kolumbus.fi

varalla Risto Kaukiainen, Helsinki

Taloudenh. Karjalan Tilikeskus/Patrikainen
Ratakatu 47, 53100 Lranta p. 05-5448850

Perinnetoimikunta, Jorma Simola pj.
Proomukatu 6 A 14, 15140 Lahti
puh. 040-564 9341

Taidetoimikunta, Leena Airaksinen pj
Metsäpirtintie 10 A 1, 02130 Espoo
puh. 050-548 1601

Senioritoimikunta, Helge Teikari pj
07190 Halkia
puh. 019-664 8112

Hallituksen muut jäsenet:

Raimo Kyytsönen, Mäntsälä
varalla Hannu Veijalainen, Lahti

Eero Ahtikari, Piikkiö. 050-525 5174

varalla Airi Saarinen, Turku

Seppo Mäkinen, Kouvola. 040-506 0430

varalla Martti Karvonen, Kausala

Esko Kaukiainen, Tuusula. 0400-800 752

varalla Pertti Hämäläinen, Espoo

Riitta Nurmi, Porvoo. 041-455 8885

varalla Marja-Leena Montonen, Porvoo

Hanna Silfver, Piispanristi. 02-243 2940

varalla Tuula Agge, Parainen

Tuula Raukola, Kotka. 044-522 8098

varalla Mirja Haapanen, Hamina

Koivisto-säätiö:

Hallituksen pj. Sirpa Taskinen

Intiankatu 11, 00560 Helsinki

puh. 09-797 011

Säätiön asiamies Pertti Hoikkala

Vanha Veckjärventie 11, 06150 Porvoo

puh. 040-583 5397

koivisto-saatio@kolumbus.fi

Kurkien matkassa Riianlahdella

Koiviston Kurkien sukuseura teki perinteisen sukuseuramatkan Latviaan 11-15.7.2010. Porukkaa oli eri puolilta Etelä-Suomea, kaukaisin Kanadasta asti.

Matkasimme Latviaan omalla bussilla Viron kautta. Koko neljän päivän ajan aurinko porotti täydeltä taivaalta eikä bussimme ilmasto-intia oltu suunniteltu sellaisille helletukemille. Pääkohteenamme oli Riika, josta käsin teimme trippejä Jurmalaan ja Siguldaan. Riiaassa majoituimme Väinäjoen rannan puistomaisemiin hotelli Maritiimiin. Kaupunkiin tutustuimme bussilla, jalkaisin ja risteilylaivalla. Oppaanamme oli virolainen Inge, jolla juttua riitti koko reissumme ajaksi. Inge kertoi sujuvalla suomen kielellä totta ja tarua Latvian historiasta sekä latvialaisten nykyisestä elämänmenosta.

Riian hansakaupunki on perustettu v. 1201, joten tämä Baltian Pariisiksi kutsuttu kaupunki on juhlinut jo 800-vuotispäivää. Leveä ja 1020 km pitkä Daugava eli Väinäjoki virtaa vuolaana kaupungin halki. Vuosisatojen aikana maassa on ollut monenlaisia valloittajia, joten latvialaisiin on sekoittunut paljon vierasta verta. Aidon latvialaisen tuntee kuulemma siitä, että hänellä on siniharmaat silmät ja perunankuoren väriset hiukset. Mukavasti heidän kanssa tuli toimeen vaikkapa koiviston murteella haastaen. Riian vanha kaupunki Vecriga on kaunis ja mielenkiintoinen. Se kuuluu nykyisin Unescon maailmanperintöluetteloon.

Vanhassa keskustassa on asunut varakkaita juutalaisia, saksalaisia ja latvialaisia hansakauppiaita ja se näkyi monien rakennusten upeissa julkisivuissa. Keskustassa voi nähdä ko-

konaisen kadullisen riialaista jugendia. Toisen maailmansodan aikana tänne perustettiin juutalaisghetto. Sieltä saksalaiset veivät asukkaat murhattavaksi Salaspiltzin keskitysleirille kaupungin ulkopuolelle. Kun kaupunkikierroksella näin Riian sataman ikimuistoisella paikallaan, tuli väkisinkin mieleen piissaarelainen isomummoni. Hän oli leskeksi jäätyään seilan-

*Mukavasti
heidän kanssa
tuli toimeen
vaikkapa
koiviston
murteella
haastaen.*

nut Koivistolta tähän samaan satamaan ja myynyt laivansa varakkaalle latvialaiselle porvarille ja vieläpä hyvään hintaan.

Riiaassa on paljon vettä ja viheralueita. Myös kukkia ja patsaita on kaikkialla. Kaupungin perustajana kansa pitää piispa Albert Kristopsia, joka alun perin oli köyhä venemies. Väinäjoen rantaan on v. 2001

Kurjet Turaidan linnan portilla

pystytetty lasikoppi, jossa ohikulkijat voivat nähdä tämän palvotun Kristopsin. Latvialaiset rakastavat kissoja ja siksi monen talon katolla on mirrin kuva tuuliviirinä. Keskeisellä paikalla Väinäjoen rannalla on lasinen torni, joka pilaa vanhan keskustan idyllin. Se on Stalinin käskystä rakennettu Tiedeakatemian talo. Tornissa istuu maatalousministeriö ilmastoiduissa työkabineteissaan. Sieltä herrat eivät kyllä näe, missä kunnossa Latvian maaseudun kylien pellot ovat. Toinen maisemaa hallitseva rumilus on "Stalinin hammas", mutta se olikin neuvostokansan lahja Latvian ystävällismieliselle neuvostotasavallalle.

Neukkuuikaisia patsaita on vielä muutama pystyssä, mutta kaikki toveri Leninin eri versiot ovat kadonneet Riian katukuvasta. Entinen jättikokoinen

Lenin-setä Vapauden aukiolla on korvattu valtavalla Vapauden patsaalla. Riian pääkatu, joka hallitsijoiden mukaan on muutannut nimeään useasti, on Hitlerin- ja Lenininkadun jälkeen taas Brivibas iela eli Vapaudenkatu.

Helteestä huolimatta tutustuimme oppaan kanssa jalkaisin Riian vanhimpaan osaan. Kaupungin yksi kuvatuimmista kohteista lienee Mustapäiden talo. Entisissä Zeppelin-ilmalaivojen halleissa toimii nykyisin Riian kuuluisa kauppatori. Sieltä löytyi monenlaisia herkkuja ja matkamuistoja kotiin vietäväksi. Oppaamme vei porukkamme myös Riian raatihuoneen ala-aulaan, joka tähän asti on ollut suljettu. Oli turvallista käydä sen WC-tiloissa, kun aseistetut "kaapit" vahtivat oven suussa naamat peruslukemilla. Kaunis Raatihuoneen tori oli varsin hiljainen. Pie-

net autojunat turhaan odottivat turisteja ajelulle. Lama on iskenyt maahan ja se näkyi myös turistien määrässä. Paljon ehtii vielä virrata vettä Väinäjossa ennen kuin maa pääsee lamasta.

Hiekkarantoja ja ökylinnoja

Jurmala on kuuluisa mahtavasta 32 km hiekkarannastaan ja rikkipitoisista terveysvesistään. Pitkänomainen kylpyläkaupunki meren ja Lielupe-joen välissä koostuu pienten kalastajakylien ketjusta. Mäntymetsän tuoksuisen Jurmala onkin koko Baltian suurin kylpyläkaupunki. Hyvin toimeentulevat asuvat nykyisin Jurmalan hienostoalueella omakotitaloissaan. On kuulemma trendikästä ajaa aamu- ja iltaruuhkassa autolla 20 km työpaikalle Riian keskustaan. Jurmalassa on

Opaste suomalaisten jääkärien muistomerkillä

Perinteinen puupitsitalo Jurmalassa

tyypillinen eteläeurooppalainen meininki. Prameita puutaloja ja varakkaiden ökylinnoja puutarhoineen. Oppamme näytti meillemme paikallisten julkisten koteja, mm. presidentti Vike-Freibergan merenrantahuvilan. Majorin kaupunginosan kävelykatu oli täynnä hellehattuisia lomalaisia kesähepennissä. Kadun vieruksilla oli terasseja ja pieniä puisia koluja, joissa myytiin kaikenlaista turistikrääsää. Kävelykadun päässä on tori, josta saa myös elintarvikkeita ja vaatetavaraa. Koska helle ei näyttänyt vähääkään väistyvän, ilmestyi meidänkin bussimme monta pellavaista hellehattua ja uskomaton määrä suuria vesiputeleita. Jurmalan uusin vetonaula on vesipuisto Lielupe-joen rannalla. Siinä on Euroopan pisin 200 m:n vesiliukumäki. Jurmalan reissun kruunasi parin tunnin virkistäytymistauko upean Riianlahden rannalla. Hikisen reissun päätteeksi porukkamme suorastaan syöksyi mereen. Eipä turhaan kehuta Jurmalan mahdollisia hiekkarantoja ja kirkasta vettä. Vielä ei sinilevä lillunut Jurmalan rannoilla. Eikä Suomestakaan tarvitsisi lähteä merta edemmäs kalaan Välimeren maihin, kun bussimatkan päässä on noin upea rantalomakohde!

Paluumatkalla Riikaan poikkesimme jääkärien muistomerkillä, joka on sammaloituneiden juoksuhautojen keskellä Riianlahden rantapenkereellä. Muistokiveen on kaiverrettu latvian- ja suomenkielinen teksti: ”Suomen jääkärit taistelivat 1. maailmansodan aikana tällä itärintaman pohjoisimmalla osalla elokuusta joulukuuhun 1916”. . Suomalaisjoukon virallinen nimi oli Kuninkaallinen Preussin Jääkäripataljoona 27. Vajaat 3000 suo-

malaista lähetettiin salaa Saksaan koulutettaviksi jääkäreiksi ja sittemmin taistelemaan Suomen itsenäisyyden puolesta. 13.2.1918 jääkärit vanhoivat Liepajassa uskollisuuden valan Suomen lailliselle hallitukselle. Paluumatkalla Riikaan Riitta lauloi iloksemme aiheeseen sopivia kappaleita Jääkäriin morsiamesta.

Toisena iltana meidät vietiin bussilla huvittelukeskus Lidoon illalliselle. Alue on rakennettu perinteiseen latvialaiseen tyyliin, mutta jotenkin se muistuttaa enemmän amerikkalaista Disneylandia kivineen, kukkineen

Seurasimme supersuosittua zumbaa amerikkalaisen kantrimusiikin tahdissa.

ja suihkualtaineen. Rakennukset on tehty paksusta hirrestä ja koko komeuden kruunaa tuulimylly. Maittavan aterian aikana seurasimme supersuosittua zumbaa amerikkalaisen kantrimusiikin tahdissa. Jos helteessä ei huvittanut zumbata eikä sambata, oli tarjolla monenlaisia vempelitä. Ei tainnut kuitenkaan kukaan ”Kurjista” tunkea itseään vetoketjulla suljettavaan, lammessa kelluvaan muovipalloon. Kuumuutta pelkäämättömät kävivät vielä ratikalla Riian upeassa ulkoilma-

museossa, jossa ruokokattoiset hirsitalot ja kansantanssit kertovat entisestä elämäntyylisestä.

Sigulda – Latvian Sveitsi

Kävimme myös 5000 asukkaan pikkukaupungissa Siguldassa, joka on Gauja-joen varrella Riista koilliseen. Se on vanhaa liiviläisaluetta. Tien varrella löntysteli muutama lehmänkanttura ja pellonpientareilla lojui ”lehmänmunia” eli tuorerehupaaleja. Riian tasainen maasto muuttui yllättäen kumpuilevaksi. Sigulda on nykyisin suosittu ulkoilu- ja talviurheilukeskus. Sen kansallispuistoa kutsutaankin Latvian Sveitsiksi. Alueella on neljä osittain raunioitunutta linnaa. Nämä linnat yhdistää myös köysirata, mutta meitä vietiin linnasta linnan omalla bussilla. Näimme entisen Ritarinlinnan sekä Kropotkinin palatsin puutarhoineen. Kuuluisan, v. 1214 rakennetun Turaidan linnan pihalla oli kuumaa kuin pätsissä, joten moni jätti torniin kapuamatta. Kävimme myös juuri remontoitussa v. 1750 rakennetussa puukirkossa sekä Turaidan Ruusun haudalla. Parkkipaikalla saimme vielä ihaila viereisen lammen satoja punaisia lumpeita. Koko museoalue laajoine nurmikenttineen on vielä keskeneräinen, mutta erittäin hyvin hoidettu. Gauja-joen laaksossa kävimme Gutmanin hiekkakiviluolassa. Sen maanalaisesta lähteestä täytimme vesiputelimme paluumatkaa varten. Luolan seiniin on vuosisatojen aikana ikuistettu tuhansia kertoja tyypillinen reissaajan teksti: ”Kävin täällä...”. Tuttuun tapaan nautimme vielä kenttäkahvit puiden katveessa. Kahvi virkisti, vaikka hiki virtasi.

Paluumatkalla poikkesimme vielä Riian automuseoon, jossa on kattava kokoelma toinen toistaan erikoisempia autoja ja moottori-pyöriä. Oli vanerisia idän ihmeitä ja länsimaisia Amerikan rautoja. Mieleen jäivät erikoisesti entisten neukkujohtajien Stalinin ja Hruschtshevin jättimäiset Tshaikat ja limusiinit. Erikoisin taisi olla Brezhnevin v. 1980 lyttyyn ajama Rolls Roys sekä ”Isä Aurinkoisen” panssaroitu ZIS115.

Läksiäisillan yllätys

Viimeisenä iltana nautimme illallisen tasokkaan hotelli Radissonin (ent. hotelli Latvia) ruhtinaallisesta seisovasta pöydästä. Onhan presidentti Bushkin asunut kaksi kertaa tässä hotellissa. Vatsat herkuista pullollaan nousimme lasisella näköalahissillä Radissonin 26:een kerrokseen ihailemaan Riian hulppeita maisemia. Tuli kyllä mieleen se hotelliä ympäröinyt teräsvyö, joka neuvostoajan lopulla kuulemasti hotelliä kaatumasta! Yläilmoista katsottuna kaupunki on vihreä ja viehättävä, varsinkin Väinäjoen suuntaan. Kun jalat olivat taas turvallisesti maan kamaralla, Kari ei vienytkään meitä hotellille yöpuulle, vaan bussimme seisautui rantakadun varteen. Kaikkien yllätykseksi ryhmällemme oli järjestetty iltaristeily Väinäjoella. Auringon laskiessa oli miellyttävää ihaila laivan kannelta 800-vuotiaan hansakaupungin rantamaisemia. Läksiäisillan yllätysristeily kruunasi muuten helteisen matkamme. Kelpaa sitten talvipakkasilla muistella, kuinka siellä Latviassa oltiin läikähty kuumuuteen.

Tukahduttavasta helteestä huolimatta matkamme oli on-

nistunut. Kiitokset Kari Hämäläiselle ja Inge-oppaallamme mieleenpainuvasta reissusta! Terveiset myös kaikille mukaville matkakumppaneille!

Tuula Kujala

Kurjet Gutmanin hiekkakiviluolan suulla

Kaunista julkisivua Riian keskustassa

Seiskari –kotiseutukirja: pikkutietoa Seiskarista ja Koivistosta.

Itäisen Suomenlahden ulkosaaren, Seiskarin kotiseutukirja kertoo paitsi saaresta, myös sen kiinteästä yhteydestä Koivistoon. Olen tähän pyrkinyt haravoimaan kirjasta näitä Koivistoon liittyviä tietoja.

Vuonna 1923 on Suomenmaakirjassa Seiskarin (myös Seitskari, ruots. Seitskär) kerrottiin olevan pinta-alaltaan ilman vesialuetta 4 neliökilometriä koostuen yhteensä 33 saaresta. Asukkaita oli vuonna 1921 848 henkeä, kaikki suomenkielisiä. Kalastus tuotti saaliiksi silakkaa 60 000 kg, lohia 750 kg. Kauppiaita oli kolme. Kunnalla oli yhteinen kunnanlääkäri Koiviston kanssa, mutta ei omaa apteekkia.

Otavan Iso tietosanakirja vuodelta 1936 kertoo saaren etäisyyden olevan

Koiviston kirkolta 45 km. Tuolloin aluelääkäri oli yhteinen Lavansaaren, Tytärsaaren, Suursaaren ja Haapasaaren kanssa.

Erinomaiset saaret

B.F.J. Hermann välitti Keisarillisen Venäjän Akatemian kirjeenvaihtajana tietoja Suomenlahden erinomaisista saarista 1786. Hän

oli erityisesti mineralogian tutkija. ”Uloimmat luoteessa olevat hiekkasärkät työntyvät Pietariin johtavalle kulkureitille, ja ovat siksi vaarallisimmillaan synkinä syysöinä, koska ovat näky-

”Ei naist eikä nimmee Vennäältä”.

Suursaari-laivasta kerrottiin, että matalien rantojen vuoksi sillä ei päästy lähellekään laituria.

Laiva pysähtyi merelle josta postimoottori nouti laivan kyljestä matkustajat, postin ja rahdin.

Majakkarannan laituriin ajoivat venettä Esul-Tehvana poikien sa Viljamin

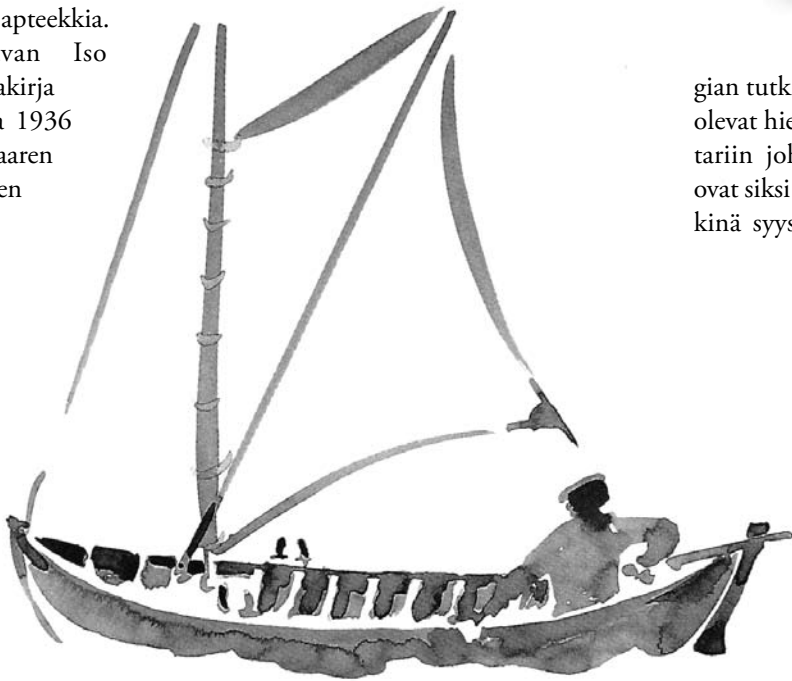
ja Ilmarin kanssa. Laiva

saapui kolme kertaa viikossa. Koivistolta tullessa se saapui aamupäivällä ja Kotkasta tullessa se oli

seurakuntaan aina 1.1.1897 asti. Vanhoista asiakirjoista on löytynyt mm. tieto, että juhannuksena 1898 valittiin edustaja Koivistolle Lavansaaren kirkkoa ja viinikassavaroja koskevaan kokoukseen.

Seiskarin Nuorisoseura Väreen urheiluosaston toiminnan esittelystä löytyi tärkeä tieto varainhankinnasta. Urheiluseuratoiminnassa tarvittavaa rahaa seura hankki sekä ohjelmallisilla että tanssi-iltamilla. Esiintymisvierailuja tehtiin vuosittain Lavansaareen. Talvella 1937 urheiluosasto teki tällaisen vierailun Koiviston Saarenpähän.

Merenkulusta ja laivoista kerrottiin seiskarilaisten ja muiden ulappasaarien purjealusten liikennöineen vilkkaasti Suomen-

Sontikka

Ol Koivisto-juhli! Mäntsäläs, niiko enneki, moni myymäs monemmoista tavaraa, niiko korttii, korruu, kirjaa, karttaa. Rakkahist kotikonmuist ne kertoit, raja taa jäänehist asuinsijoist..

Toises kerokses mie näin Raineri. Hänel uus ol myyntiartikkeli: sinine koivistolaise sontikka. ”Tää ei oo mittää tusinatavaraa”, kehas, ”tää tuotettu meil o Euroopas, eikä Taiwanis taik Kiinas.”

”Katsoha, kui o kommee Koivisto loko tääl käspieki pääs; varjo aukiaa, ko painat vaa tätä nappii. Kii männöö samalviisii. Ja jos tuul sattuis reunat ylös nostamaa ni rikkoutumisest ei oo vaaraa.

”Osta ihmees,” Rainer usutti. Ja ostaaha mie sontika päätinki, jos vaik sattuisi Saharaa joutumaa ja leilist ves alkais loppumaa ni sontika reunat senko ylös nostaisi, ja sattee sattues veen siihe keräilisi!

Martti Piela

mättömissä vedenpinnan alapuolella. Täällä on tapahtunut yhtä paljon haaksirikkoja kuin muualla Suomenlahdella yhteensä”. Saaresa asui 20 perhettä, joilla oli aina ollut oma kirkko. Kirkko oli edellisenä kesänä rakennettu, ja se oli vanhastaan kuulunut Koiviston kirkkopitäjään.

Kultaisen hiekan ja sinisen meren saaren kertomuksessa Seiskarin tarkennettiin sijaitsevan 30 km päästä Saarenpäästä, 45 km päässä Koiviston kauppalasta ja 18 km päässä Inkerinmaan Soikkolanniemestä. Kun ensimmäisen maailmansodan jälkeen yhteys Inkeriin katkesi, piti asiat oppia toimittamaan Viipurissa ja varsinkin Koivistolla. Seiskarissa oli vuosisadan alkupuolella asukkaita noin kahdeksan sataa. Saarelaissukujen lisäksi siellä oli aika vähän mantereelta, niin Suomen puolelta kuin Inkeristä tai Virosta tulleita. Aviopuoliso löydettiin tavallisesti omasta saaresta, ja jos niin ei onnistunut, käytiin Lavansaaressa tai Koivistolla näissä asioissa. Tiukka raja pidettiin Venäjän puolelle:

Seiskarissa puolen päivän jälkeen. Rannassa väki odotteli laivaa ja postimoottoria istuskellen kivillä ja lankkujen päällä.

Seiskari itsenäistyi omaksi kunnaksi vuonna 1903.

Itsenäinen kunta säästi monesta rahanmenosta mantereeseen verrattuna. Teiden ylläpitoon ei kulu markkaakaan, ei myöskään sairaalaan. Sairaista huolehti sairaanhoitaja, joka oli samalla kättilö ja rokottaja. Kerran kuukaudessa Koiviston kunnanlääkäri piti vastaanottoa.

Seiskarin vanha kirkko oli rakennettu 1767. Vuodelta 1763 oleva asiakirja kertoo, että Koiviston pappi kävi kahdesti vuodessa saareissa. Muina aikoina jumalanpalveluksia toimitti maallikko, lukija. Seiskarin seurakunta kuului aluksi Vehkalahteen, Viipurin seurakuntaan se liitettiin 1710 ja myöhemmin Koiviston ja Kakin (Johanneksen) seurakuntiin. Ennen itsenäistymistään Seiskari kuului uudestaan Koiviston

Kirjan upeat piirroksot ovat Juhani Kuuselan käsialaa

lahdella ja Pohjanlahdella, useisiin itämeren satamiin, toisinaan aina Kööpenhaminaan ja Lyypekiin asti. 1800-luvun alusrekisterissä muutaman kaljaasin ja jaalan rakennuspaikaksi on merkitty Seiskari. Itsenäisyyden ajan alusluettelossa niiden rakennuspaikat ovat useimmiten Koivisto, Vehkalahti, joku Kannaksen rannikkopitäjä tai Lavansaari. Laivoilla kuljettiin Pietariin, Narvaan ja Tallinnaan. Vasta 1900-luvun alussa alkoi Viipuri saavuttaa asemaa Narvan rinnalla seiskarilaisten suosimana kauppapaikkana. Olosuhteista johtuen viimeisinä vuosikymmeninä saaren kappu suuntautui melkein yksinomaan pohjoiseen, Viipurin lisäksi Koivistolle, Kotkaan, Helsinkiin ja Turkuun.

RS

KOIVISTON AUTO

www.koivistonauto.fi

Onnitteluit` ja muistamissii`

Kaksospojat ANTON JA NIKO PAAVOLA 19v. Valmistuneet ylioppilaiksi Espoon Matliden gymnasium IB linjalta.

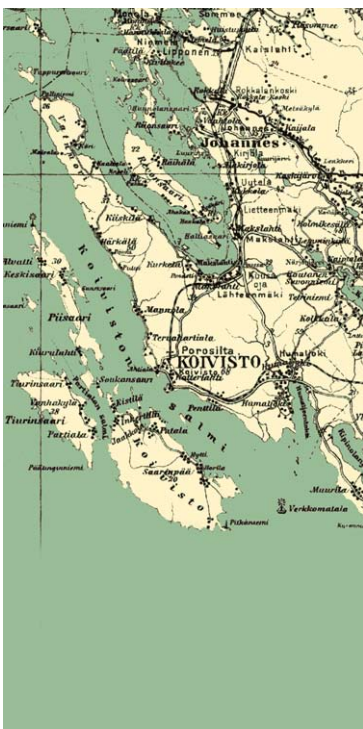
Vanhemmat Anssi ja Eijja Paavola. Eijan äiti Anna-Mari Järvi os. Asikainen Koiviston Siikapajaan kylästä. Anssin äiti Aila Paavola os. Kaipainen Vahvialan Koskenkylästä.

Ylioppilaaksi on kirjoittanut keväällä 2010 NOORA HILSKA Sastamalan lukiosta.

Vanhemmat Heli ja Jouni Hilska. Isoisä Kaarlo Hilska Koiviston Härkälän kylästä.

Tällä palstalla julkaisemme onnitteluja. Ilmoitus kuvallisena 6e. Aineisto digitaalisena otsikolla: Koiviston viesti/onnittelut, osoitteeseen: studio@salokanneltoivonen.fi. Muussa tapauksessa disketti, CD-levy tai valokuva osoitteeseen: Studio Salokannel & Toivonen, Hämeenkatu 5, 15110 Lahti.

Tekstiä voit liittää mukaan 90 kirjaimen verran. Kuvien lähetys omalla vastuulla. Kuvat palautetaan vain jos mukana on osoitteellinen kirjekuori postimerkkeineen.

Tääl` tapahtuu

Hailii happamii... 31.10.2010

Hailiruokien ystävät kokoontuvat jälleen Halkian Kivistöllä Pornaisissa (Pornaistentie 590) sunnuntaina 31.10.2010 klo 13. Järjestää Vatnuorin kyläyhdistys ry. Hailit ovat sananmukaisesti ”...Koivisto` äijiin tappamii”, mikäli sää, kalojen liikkeet ja pyytäjien terveys sen sallivat. Kymppillä (10€) vatsa täyteen serpaa ja muuta hyvää.

Hengenravintoa tarjoilee Pirkko Kanervo kertomalla sanoin ja kuvin Uraan sataman toiminnoista. Arpajaisissakin voi onni olla myötä.

Maistuis välleen siullekii!

Varmista paikkasi ilmoittautumalla viimeistään 26.10.2010 osoitteella Päivi Rikkola / 040 509 1549 tai paivi.rikkola@kotikone.fi

Karhulan ja ympäristön koivistolaiset

Pikkujoulu 28.11.2010 kello 16 ravintola Keisarinsatama os. Metsontie 41 (Metsola)

Jouluruoka
Ohjelmaa
Arpajaiset, päävoittona joulukinkku.

Iloinen mieli ja pikkupaketti mukaan!
Ilmoittautumiset 21.11. mennessä

Marja-Liisalle p.262159 tai 050 63738

Tervetuloa, johtokunta

Turun ja ympäristön Koivistolaiset

Kajuutan 40-vuotisjuhlia vietämme 23.10 klo 17 alkaen Turun Karjalaisten talolla, Itäpellontie 2, Turku

”Vanhan ajan iltamien merkeissä”. Ohjelman lisäksi juhlistamme iltaa lämpimällä riistakeitolla ja kakkukahvilla. Arpajaiset kuuluvat tietysti kuvaan samoin kuin tuntia tanssia juhlan päätteeksi.

Ruokailun takia ilmoittautumiset
Seijalle puh. 050- 5356174
tai Eerolle puh. 050-5255174.

Tervetuloa!
Johtokunta

Naiset kokoontuvat Kajuutassa 1.11. klo 13

Joulujuhlaa vietämme Ravintola Sinisessä Hetkessä Ruohonpääntie 27 sunnuntaina 5.12. klo 15 alkaen. Ilmoittautumise Airille puh. 0400-538 443.

Odotan edelleen Peussan sukututkimukseen tietoja Wäinö Peussasta. Artikkelini oli 5/2010-lehdessä.

Pertti Hämäläinen
HUOM: Uusi emailosoitteeni : pertti.aa.hamalainen@gmail.com

Tilausajot ja Ryhmämatkat
14-48 paikkaisilla autoilla

TT MATKAT OY

Tapani Teikari
Pornainen
040-8291824

ttmatkat@pp.inet.fi
www.ttmatkat.com

Haminan seudun koivistolaiset ry

kutsuu viettämään yhdistyksen 40-vuotisjuhlaa 26.10.10 klo 17.00 Hamina-Vehkalahden seurakunnan Kulmakiven yläsaliin, Mannerheimintie 12.

Tervetuloa!

Haminan seudun koivistolaiset ry.
johtokunta

Koivisto-tuotteita

Sateenvarjo 15 €

Pöytäviiri 26 €

Pikee paita 16,50 €

Kassi 3 €

Pronssilaatta 35 €

Avaimen perä 3,50 €

Hopeiset korut

Korvakorut
Isot 77 €
Pienet 48 €

Solmioneula
42 €

Kaulaketjut
Iso 50 €
Pieni 33 €

Rintaneula
48 €

Mobile 26 €

Tuuliviiri 66 €

Isännäviiri 52 €

Lisäksi

Veneviiri 30 €
Adressi 8 €
Koiviston kirkko-kortti 1 €
Pinssi 2 €

Muistathan että Viesti on luettavissa myös netissä.

www.koivistolaiset.net